

[Carl Petersen.]

set Fremsættelsen af dette Lovforslag med megen Interesse, idet der paa dette Omraade i høj Grad har manglet en Lov, som kunde foreskrive Bestemmelser og Retningslinier for Sygehusadministrationen her i Landet. Hospitalsvæsenet herhjemme har i de sidste Aar gennemgaaet en kolossal Udvikling, en Udvikling, som vi har Grund til at være stolte af, eftersom vi nu er naaet et langt Stykke frem mod det Maal, at alle Borgere her i Landet, uanset deres økonomiske Vilkaar, i Tilfælde af Sygdom kan faa samme Behandling.

Jeg er derimod ikke sikker paa, at de interesserede Kommunalfolk, naar de bliver kendt med Forslagets Bestemmelser, vil finde, at de Forventninger, de har stillet til denne Lov, er opfyldt. De har haft Grund til at vente, at der var fremkommet noget meget fremragende, eftersom Lovforslaget er frugten af en gennem lang Tid arbejdende Kommission. Til Undskyldning over for eventuelt skuffede maa det dog anføres, at det paa Grund af Besættelsen i lang Tid ikke var muligt for Kommissionen at arbejde, men Konklusionen heraf burde vel saa have været, at man havde nøjedes med i denne Omgang for Finansaaret 1946—47 at stille det Antal Millioner til Raadighed, som er foreslaaet i Lovforslagets § 8, og saa samtidig havde bibeholdt Kommissionen og ladet den fortsætte sit Arbejde, saaledes at alle de Forhold, der er nævnt i Kommissoriet, kunde være blevet Genstand for en mere indgaaende Drøftelse. Dette vilde sikkert ikke have skadet Lovforslagets Kvalitet.

Men den højtærede Indenrigsminister har altsaa ikke ment at ville give Slip paa Millionerne, før han ogsaa fik Lovbestemmelserne, som han nu ønskede dem, og det er der maaske ikke noget at sige til, set ud fra Ministerens Synspunkt — ingen ved jo, hvad Morgendagen kan bringe.

Det væsentlige i dette Lovforslag er dette, at Staten gennem den fælleskommunale Udligning stiller en Del flere Penge til Raadighed for Amterne og Byerne, end Tilfældet nu er. Dernæst tænker man sig oprettet et Organ, som i Fremtiden skal have til Opgave i Samarbejde med Sundhedsstyrelsen dels at være raadgivende og vejledende for de lokale Sygehusledere, saaledes at man kan finde frem til en forsvarelig og økonomisk Drift af hele vort Hospitalsvæsen, dels at koordinere bestaaende offentlige og private Sygehuse, saaledes at de virker i Forbindelse med hinanden og man paa den mest hensigtsmæssige Maade kan faa udnyttet Kapaciteten. En-

delig tilsigter man, mere end det nu er Tilfældet, at lade Kommune- og Amtsgrenser forsvinde, naar Talen er om, paa hvilket Sygehus en Patient skal indlægges.

Jeg tror, at dette Raads Arbejde vil faa meget stor Betydning, og jeg haaber, hvis Lovforslaget bliver til Lov, at Raadets Arbejdsomraade maa blive større, end det umiddelbart fremgaar af denne Paragraf, saaledes at det maa faa Indflydelse paa Løsningen af en hel Del af de Opgaver, Sygehusadministrationen har Vanskeligheder med at løse netop nu for Tiden.

Jeg har ingen Bemærkninger at gøre til Lovforslagets Kapitel I. Det, der her foreslaas, er i alt væsentligt Bestemmelser, som er gældende i Praksis, og som nu ved dette Lovforslag agtes givet Lovsform. Derimod har jeg nogle Bemærkninger at gøre til Kapitel II, § 8, med Hensyn til Fordelingsgrundlaget for de Midler, der stilles til Raadighed. Her bibeholder man Kriteriet „pr. Indbygger“, som man har det for hele Tilskuddets Vedkommende i den nuværende Ordning, og denne Ordning Virkninger i Praksis burde i Virkeligheden have belært alle om, at den er uretfærdig, fordi den giver samme Tilskud til dem, der intet har gjort for at modernisere deres Hospitalsvæsen og dermed undladt at give Borgerne paa de Steder Del i den Udvikling, der her har fundet Sted, og til dem, der har ofret store Beløb til Anlæg og dermed øget deres Driftsudgifter for at holde sig i Kontakt med Nutidens lægelige Standard. Det burde være umiddelbart indlysende, at dette hverken er klogt eller retfærdigt.

Vi fra vor Side er i den Kommission, som jeg før omtalte, gaaet stærkt imod dette og har ment, at Kriteriet alene burde være Sygedage, muligvis Sengenantal og Antal Indlæggelser, men dog saaledes, at Tilskuddene blev sat i Relation til den Indsats, der gøres i By og Amter for, at Hospitalsvæsenet kan blive det bedst mulige paa alle Omraader.

Dernæst burde Paragraffen efter vor Mening formes saadan, at der blev medtaget Forrentningsudgifter og Anlægskapital i de tilskudsberettigede Udgifter, da Udgifter til Udvidelse af Hospitalsvæsenet dog er en nødvendig Udgift. Men her møder man den samme Tendens, idet der ikke gøres nogen Forskel ved Fordelingen. Man har haft den besynderlige Indstilling, at man ikke skal honorere dem, der gør et virkeligt Arbejde for at naa frem til de bedst mulige Hospitalsforhold.

Jeg hilser med Glæde Bestemmelsen om, at der nu skal fastsættes ensartede Regler